

Robert BADEN - POWELL

CERCETAȘII

Traducere de Ion I. ONU

Cuvânt înainte de acad. Dan Berindei

Prefața de dr. ing. mat. Marian Staș

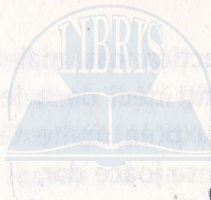
INTEGRAL

TABLA DE MATERII

Cuvânt înainte al acad. Dan Berindei	5
Prefața dr. ing. mat. Marian Staș	9
Scrisoare de G. D. Scraba	12
CAPITOLUL I: ARTA CERCETAȘULUI	15
I-ul Bivuac: Lucrările cercetașilor	18
Al II-lea » Rezumat al cursului de instrucție pentru cercetași	25
» III-lea » Organizarea cercetașilor	35
» IV-lea » Legea cercetașului	46
CAPITOLUL II: LA ȚARĂ	55
Al V-lea Bivuac: Viața în plin aer	55
» VI-lea » Pe apă	71
» VII-lea » Semnale și comande	73
CAPITOLUL III: ÎN TABĂRĂ	83
Al VIII-lea Bivuac: Pionierii	83
» IX-lea » Tabăra. Confortul unei tabere	97
» X-lea » Bucătăria în tabără	113
CAPITOLUL IV: ARTA DE A ȚINEA O URMĂ	120
Al XI-lea Bivuac: Observarea semnelor	121
» XII-lea » Urme	133
» XIII-lea Citirea «semnelor» sau deducerea	146
CAPITOLUL V: CUNOȘTINȚA ANIMALELOR ȘI A NATURII	155
Al XIV-lea Bivuac: Să vezi, fără să fi văzut	155
» XV-lea » Animalele	163
» XVI-lea » Plantele	180

CAPITOLUL VI: VREDNICIA CERCETAȘULUI	186
Al XVII-lea Bivuac: Cum să ajungem puternici	188
» XVIII-lea » Deprinderile cari aduc sănătate	203
» XIX-lea » Pentru a preveni boalele	212
CAPITOLUL VII: SPIRITUL CAVALERESC	222
Al XX-lea Bivuac: Îndatorarea aproapelui	223
» XXI-lea » Disciplina de sine însuși	232
» XXII-lea » Cum să ne perfecționăm	239
CAPITOLUL VIII: SALVAREA	251
Al XXIII-lea Bivuac: Ori și când gata	251
» XXIV-lea » Accidentele	256
» XXV-lea » Ajută pe aproapele tău	264
CAPITOLUL IX: PATRIOTISMUL	280
Al XXVI-lea Bivuac: Datoriile unui cetățean cercetaș	280
» XXVII-lea » Unul pentru toți, toți pentru unul	285
CAPITOLUL X: PENTRU INSTRUCTORI	287

CAPITOLUL I

ARTA CERCETAȘULUI

PENTRU INSTRUCTORI

Instrucția cercetașilor se va face, pe cât cu putință, prin exerciții, jocuri și întreceri (concursuri).

Jocurile, mai ales, trebuiesc organizate pe echipe, cari să caute a se întrece una pe alta, fiecare dintre patrule formând o echipă, și fiecare dintre cercetași având a lua o parte activă la joc.

Se va stăruie asupra observării întocmai a regulilor jocului ca un exercițiu de disciplină. Regulele stabilite în cartea aceasta pot firește să fie modificate de către instructori, așa cum împrejurările locale ar cere.

Îndrumările ce se dau n-au alt țel decât pe acela de a ajuta pe instructori să găsească la rându-le și alte jocuri, întreceri și petreceri înălțătoare, în comun.

Iată ce s-ar putea face în întâia săptămână (Nu trebuie să se vadă în cele ce urmează decât niște îndrumări, un model dat, fără caracter obligatoriu).

Tinerimea, care aleargă să se înscrie în mișcarea

aceasta, arde de dorința de a practica cât mai curând îndeletnicirea de cercetaș; să vă păziți deci de a le potoli avântul, dorința aceasta, ținându-i cu prea multe tălmăciri și răstălmăciri pregătitoare. Lăsați-i să se joace dar, și să facă exercițiile după cari jinduesc; amănuntele vor urma încetul cu încetul, pe măsura înaintării (Rândurile acestea, din nefericire, au rămas literă moartă pentru mulți dintre instructori; dacă le-ar fi dat însă toată atențiunea cuvenită ar fi înlăturat multe neajunsuri, multe neizbânzi).

Seara întâia. În sala de adunare

Vorbiți tinerilor despre arta Cercetașului, dându-le, după cum se vede în capitolul acesta, o privire generală, dacă se poate, însoțită de proiecțiuni, asupra a tot ce au de făcut. Alcătuiți patrulele și împărțiți gradele.

A doua zi

Serviciu activ, afară la câmp, dacă se poate (El va diferi, firește, după cum vă veți găsi în oraș, la țară, într-o sală ori afară la câmp).

Dimineața

Paradă, scoaterea și salutarea drapelului.

Joc. Spre pildă: «Cercetaș contra cercetaș» (Vezi al IV-lea bivuac, Exerciții în tabără). Diferite saluturi, semne de recunoaștere, strigăte (semne de înțelegere) ale patrulelor, coruri de cercetași etc.

Exerciții de a sgâria pe pământ cu vârful bastonului, ori de a desemna pe ziduri cu creta, semnele cercetașilor. Semnele acestea se șterg apoi.

Facerea deosebitelor noduri.

Deprinderea de a-și înjgheba și a-și face singuri sacii pentru merinde, nasturi din fășii de curea și altele.

Dacă e Duminică ori sărbătoare, paradă, mergând

împreună la biserică.

Cultura fizică (Vezi al XVII-lea bivuac).

Exerciții (Al XIX-lea bivuac).

Puneți să se măsoare lungimea palmei, lungimea cotului, (dela cot până la vârful degetului mijlociu), lungimea degetului, a pasului, etc. ale fiecărui cercetaș (Vezi al VIII-lea bivuac).

Trimiteteți cercetașii, unul câte unul, ori doi câte doi, «să îndeplinească câte o însărcinare oarecare» și apoi să vie să raporteze (Vezi al XX-lea bivuac).

Plecarea întregii patrule pentru a cerceta și cunoaște împrejurimele, a-și însemna direcțiunea, ajutându-se cu busola, după vânt, după soare (Vezi al VIII-lea bivuac).

Luarea de însemnări (luarea de note, cum se mai zice) asupra amănuntelor văzute, a punctelor de «reper» (punctelor după care cineva se poate ușor orienta sau îndrepta) din acea localitate; iscodirea și aflarea dela oamenii din partea locului a tuturor amănuntelor cu privire la acestea (Vezi al V-lea bivuac).

Exercitați «pasul Cercetașului» (Vezi bivuacul al XIX-lea).

Exercitați pe cercetași în a aprecia, evalua, distanțele (Vezi al VIII-lea bivuac).

După amiază

Un joc mai îndelung pentru cercetași (al IV-lea bivuac), ori în sală, «Jiu-Jitsu», jocuri răsboinice, box, coruri și strigăte (semnale) de adunare.

Seara

Povestiri ca-n tabără, luate din această carte sau din altă parte. La alegere: Pregătirea unei reprezentații între cercetași sau discuțiuni, jocul lui Kim, etc.

Patrurile exercitează singure sau cu instructorul toată

săptămâna. Jocuri împreună Sâmbăta următoare.

Dacă dispuneți de mai multe seri peste săptămână puteți relua mai amănunțit unul din aceste subiecte.

I-IUL BIVUAC

LUCRĂRILE CERCETAȘILOR

Cercetașii în timp de pace

Nu-i nici un băiat, îmi închipui cel puțin, care să nu dorească să fie folositor țării sale, într-un chip ori într-altul. Un chip ușor este acela de a deveni cercetaș.

Cum știți, cercetaș (iscoadă cum îl numiau Cronicarii) se numește în general un soldat, ales pentru inteligența și curajul său și care în timp de războiu merge înaintea armatei ca să descopere pe dușman și să raporteze șefului său tot ceea ce a văzut.

În afară însă de cercetașii de războiu, mai sunt cercetași în timp de pace, oamenii, cari în timp de pace fac lucruri ce cer aceiaș iscusință: Vânătorii cu lațul și cursa din America de Nord, vânătorii din Africa centrală, pionierii, exploratorii, misionarii în Asia și din toate părțile lumii, oamenii pădurilor din Australia și alții; sunt toți cercetași pașnici, oameni, cunoscând arta cercetașului, în toată puterea cuvântului, știind să trăească în junglă, destoinici să-și găsească în totdeauna drumul și dând atențiunea cuvenită celor mai mici urme. Ei știu să-și vadă de sănătate, fără doctor, sunt puternici și îndrăzneți, gata să înfrunte orice primejdie și să se ajute în orice chip unul pe altul. Ei sunt obișnuiți să-și riște viața la nevoie, fără să stea la cumpănă, pentru țara lor.

Renunță la toate plăcerile pentru a-și împlini datoriile. Și aceasta nu o fac numai ca să se joace, ci pentru că-și

dau seama că aceasta este datoria lor către patrie, către compatrioți, către cei mai mari decât dânsii.

O așa viață, plină de toată măreția, desigur n-o poate întreprinde ficine; trebuie să fie anume pregătit.

Cei care reușesc (să ducă un așa traiu) sunt acei cari au învățat încă de copii arta cercetașilor.

A fi cercetaș înseamnă a fi folositor în toate ramurile vieții, în afaceri chiar. Un mare fizician, Crookes, spune că îndeletnicirea aceasta are o mare importanță pentru omul care se ocupă de științe; ea poate să ducă la descoperiri noi în ceea ce privește aerul, lumina, etc.

Să vă spun dar, cum puteți învăța arta aceasta și cum o puteți practica, fără a eși din cuprinsul țării. Odată începută, ea este foarte ușoară de deprins și plină de farmec. Mijlocul cel mai simplu este de a face parte dintr-o cohortă de «cercetași».

Kim

Ceea ce poate să facă un cercetaș, se poate vedea minunat dintr-o povestire de Kipling intitulată Kim. Kim sau mai bine Kimball O'Hara era fiul unui irlandez, sergent într-un regiment din India. Rămas orfan, când era încă copil, Kim trăia în India la o mătușă a sa, femeie săracă.

Prietenii lui de joc erau toți indieni; el știa limba țării mai bine decât orice alt european. Un preot bătrân ținea foarte mult la dânsul. Cu acest preot Kim vizită mare parte din nordul Indiei. Intr-una din zile el întâlnește regimentul din care făcuse parte tatăl său și cum, înduioșat, se tot învățea prin tabără, fu bănuț că ar umbla să puie mâna pe ceva și fu arestat. El însă din norocire avea la dânsul actul său de naștere, așa că șefii regimentului, aflând cine este, îl adoptară și prinseră a se ocupa de educațiunea lui. Dar, cum căpătaște un concediu, câte o permisie, Kim se îmbrăca ca Hinduș și și petrecea timpul liber printre indigeni.

Mai târziu, el întâlnește întâmplător pe un oarecare domn Lurgan, neguțator de scule vechi și de antichități, care, pentru că cunoștea bine oamenii și țara, făcea parte din Serviciul de informațiuni (serviciul de siguranță).

Acesta, văzând că Kim este în curent cu toate lucrurile și obiceiurile Hindușilor, se gândi că ar putea face dintr-însul de asemeni un bun agent, un soi de detectiv printre indigeni. Însă, înainte de a-l angaja în serviciul acesta, Lurgan îl supuse la câteva încercări, ca să se încredințeze dacă are destul curaj și hotărâre.

Ca să-i vadă puterea voinței, el cercă să-l hypnotizeze, adică să-i subjuge și conducă gândurile după voia lui. Oamenii cu tărie de voință sunt în stare să facă minunea aceasta față cu cei slabi de fire.

Pentru aceea, aruncă el de pământ o oală, care firește se sparge, însă Lurgan, punând o mână pe ceafa băiatului, încercă să-i sugereze ideea că oala e tot întregă. Dar încercă zadarnic să introducă gândul acesta, al său, în creierul lui Kim. Băatul, care văzuse oala spartă, nu voia să mai creadă că este întregă, cu toate că o clipă, îi apărură în minte, fără vrere, imaginea oalei întregi, dar arătarea aceasta... pieri.

Mulți, în locul lui, ar fi lăsat ca gândurile și căutătura să le rătăcească în neștire, n-ar fi putut să le fixeze asupra unui singur lucru și un om ca Lurgan i-ar fi hypnotizat ușor.

Lurgan, găsindu-l hotărât și deștept, îl deprinse să observe cele mai mici amănunte și să le ție minte. (Un punct foarte important în educația unui cercetaș). El trebuia să se exerciteze la aceasta fără preget, ori unde s-ar fi aflat. Lurgan arată mai întâi lui Kim o tavă cu scule prețioase de diferite forme și culori, i-o lasă dinaintea ochilor timp de o minută; apoi o acoperi cu o batistă și îl întrebă câte pietre erau și de ce fel. La început, Kim nu putu să-și aducă aminte decât de câteva și descrierea lor nu fu faimoasă, însă, după câteva încercări, ajunse să și le amintească foarte bine pe toate.

Acelaș lucru îl făcu el apoi cu tot ce vedea.

Odată, Kim călătorea cu un bătrân Afgan, negustor de cai, care îl iubea mult și care de asemenea făcea parte din Serviciul de Informațiuni. Intr-o zi Kim îl îndatoră pe acesta, ducându-i o depeșă secretă; altă dată îi scăpă viața, surprinzând convorbirea unor indigeni, ce voiau să-l atragă în cursă și să-l omoare. Kim care se prefăcu-se că doarme, sări, spunând că un vis rău l-a deșteptat și părăsind pe conspiratori, reuși să previe pe prietenul său la vreme.

În cele din urmă el fu primit ca membru al Serviciului de Informații secrete. I se dăde un semn pentru a putea fi recunoscut, un cordon, pe care trebuia să-l poarte la gât și o frază, care, spusă, într-un mod oarecare, vădea că face parte din Serviciul de Informații.

Cercetașii de asemeni au de obicei semne secrete, prin cari comunică între dânșii.

Membrii Serviciului de Informații sunt foarte numeroși în India, ei nu se cunosc din vedere, de aceea au nevoie de un semn după care să se cunoască printre alți oameni, cari ar putea să le fie dușmani.

Intr-o zi, în tren, Kim întâlni un tovarăș, necunoscut. Era un indigen, care urcându-se în vagon, părea foarte speriat; el mai era rănit pe față și la mâini. Străinul acesta explică tovarășilor săi de drum rănilile, spunând că a fost răsturnat de căruță venind spre gară. Kim însă, ca cercetaș, observă că rănilile nu erau zgârieturi ori lovituri, ci tăeturi, pe cari nu le-ar fi putut avea, dacă ar fi fost numai răsturnat de căruță. Pe când străinul își pansa rănilile, Kim zări la dânsul un semn la fel cu al său. El făcu așa încât străinul putu să vadă la rându-i semnul cel avea și el.

Numai decât celălalt strecură în convorbire câteva vorbe secrete și Kim îi răspunse așisderea. Străinul trase atunci pe Kim deoparte și-i lămuri că era purtătorul unei depeșe secrete a guvernului, că fusese descoperit de dușmani

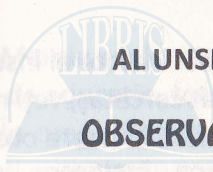
CAP. IV

ARTA DE A ȚINEA O URMĂ

PENTRU INSTRUCTORI

Principiile artei de a observa și de a deduce sunt grele de expus prin scris. Ele se învață prin practică. Trebuie să ne mărginim la câteva exemple, la câteva indicații, restul depinde de facultățile noastre de imaginație și de împrejurări. Importanța observației și a deducerei este considerabilă. Copiii observă foarte repede însă această putere diminuează pe măsură ce cresc. Primele experiențe rețin atenția, ceace nu se întâmplă mai târziu. A observa este o facultate a copilului ce trebuie dezvoltată. Grijă de a ține o urmă va conduce în mod natural. Deducerea este arta de a afla ceea ce ea poate să însemne.

S-a făcut un mare pas în dezvoltarea caracterului unui tânăr, când el s-a obișnuit să observe și să judece.

OBSERVAREA „SEMNELOR“

Cercetașii înțeleg prin „semne“ toate amănunțele ce pot să-i ajute să obțină informațiile căutate: urme de pași, tufe, măracini ori ramuri rupte, iarbă călcată, picături de sânge, resturi de mâncare, peri, etc.

M-me Smithson, călătorind prin Cașmir anul trecut, ținea cu câțiva vânători hinduși urma unei pantere care omorâse și răpise un cerb.

Animalul străbătuse o parte din drum printre stânci și labele sale nu lăsase nici o urmă. Unul din vânători muiă degetul și-l trase un moment pe muchea unei stânci lângă cărare. Câțiva peri se lipiră de deget. Erau perii cerbului pe care pantera îl târâse pe acolo. Acești câțiva peri formară ceace cercetașii numesc un „semn“.

Dând atenție acestor mici semne, acelaș vânător descoperi un urs: el băgă de seamă că coaja unui copac era zgâriată de puțină vreme și de partea cealaltă găsi câțiva peri după cari deduse că un urs se frecase de copac. Trebuie ca un cercetaș să învețe să nu scape nimic din vedere, căci aceasta este foarte important pentru el, atât în timp de pace cât și în timp de războiu; trebuie să vadă cele mai mici lucruri și să le înțeleagă, însă trebuie mult exercițiu până când un începător ajunge să vadă tot, să nu lase nimic neobservat.

Aceasta poate să se facă în oraș sau la țară. În acelaș timp trebuie să observăm orice sgomot neobicinuit, mirosurile și să vă gândiți ce însemnează. Dacă nu vă învățați să observați cele mai mici «semne», veți avea foarte puține cunoscute pentru a rezolva problemele ce v-ați pus și nu veți fi de nici un folos ca cercetaș. Nu-i decât o afacere de exercițiu.

Amintiți-vă de aceasta: un cercetaș privește ca o nenorocire faptul că un strein descoperă ceva, de departe sau

la picioarele sale, ce nu l-a observat mai înainte el însuș.

Dacă vă plimbați cu un adevărat cercetaș, veți remarca că ochii săi merg dela un lucru la altul fără încetare observând tot ce se întâmplă.

El nu o face ca să vă arate ceea ce a învățat ci din obișnuință.

Eram mai deunăzi la Hyde Park, la Londra, cu unul din cercetași. El îmi zise „Calul acesta șchioapătă“ Nu era nici un cal lângă noi, dar băgaiu de seamă că el observase unul, departe, pe malul celalt al râului. În momentul următor, se plecă și rădică un nasture de formă deosibită. Ochii săi, după cum vedeți, priveau departe și aproape în acelaș timp.

Intr-un oraș străin un cercetaș își va găsi drumul, însemnându-și clădirile publice și încrucișările stradelor, el va observa în totdeauna firmele prăvăliilor, vehiculelor ce trec. Va vedea dacă caii sunt bine înhămați și potcoviți. După aceea, oamenii pe cari îi întâlnește: fața, costumul, încălțăminte, mersul, astfel încât dacă un sergent de stradă l-ar întreba d. ex. : „N-ați văzut un om cu haine albastre scoborând strada?“ să poată răspunde cam așa: „Da, el schiopăta puțin de piciorul drept, purta ghetete de fabrică străină și avea un pachet în mână. A luat-o pe strada X, a doua la stânga, acum vr-o trel minute“.

Informații de acest fel au fost foarte folositoare pentru a urmări pe un criminal, însă sunt atâția oameni cari merg cu ochii închiși fără să vadă ceva!

În Italia era o societate secretă Camorra, care exersa pe tinerii membri să aibă o bună vedere. În timpul unei plimbări, camorristul se oprea deodată și întreba pe recrut: „Cum era îmbrăcată femeia, ce era dinaintea casei a patra pe dreapta stradei ce am lăsat-o?“ sau „de ce vorbeiau cei doi oameni pe cari i-am întâlnit la colțul stradei? Ce adresă a dat domnul birjarului și ce număr avea trăsura? Care e înălțimea acestei case și care e lărgimea ferestrelor dela etajul al doilea“.

Marele explorator, căpitanul Cook, a primit în copilărie o astfel de educație, tot așa prestidigitatorul Robert Houdin.

În oraș, cercetașul trebuie să știe, care este farmacia cea mai apropiată, comisariatul, spitalul, telefonul public, ambulanța salvărei, etc.

Un cercetaș trebuie să privească și de-a lungul caselor și în șanțul stradelor; de multe ori am găsit bijuterii prețioase pierdute, peste cari au trecut și răstrecut zeci de oameni.

Caracteristicile

Când călătoriți cu trenul ori cu tramvaiul notați tot ce privește pe tovarășii voștri de drum: figura, îmbrăcămintea, modul de a vorbi astfel în cât să puteți să le descrieți.

Încercați să vă dați seama dacă sunt bogați sau săraci (ghetele vă spun în general), care le este meseria, dacă sunt sănătoși și fericiți, dacă au nevoie de un ajutor, etc.

Băgați de seamă, să nu vadă că îi observați; căci atunci se vor păzi. Amintiți-vă de ciobănașul care a observat tălpile vagabondului fără să-i dea de bănuț.

A ști să observi pe oameni și să le descoperi gândul, are o foarte mare importanță pentru negustori, mai ales pentru vânzători când vreau să convingă pe clienți să cumpere, ori să descopere pe pungași.

Se zice că poți să descoperi caracterul omului după cum poartă pălăria. Dacă aceasta este puțin înclinată, aveți de a face cu un băiat bun. O pălărie pusă pe o ureche arată un moftangiu, dată pe spate un rău platnic, dreaptă pe cap un om probabil cinstit dar puțin inteligent.

